

SZENT TŰZBEN

égyre

MINNEN

REINHARD
BONNKE

ÖNÉLETRAJZA

1. fejezet

CSENBEN ÜLÖK, de a bensőm már majd' felrobban. Előre hajlok, és a székem peremére csúszom. Az ujjaim a prédikáláskor használt Bibliám borítójával babrálnak, a lábam pedig idegesen dobol a padlón. Testem minden molekulája a következő percek eseményeire készül. Szerintem te is így lennél a helyemben.

Trópusi este van Nigéria északi részén. Afrika szívében vagyunk. A levegő meleg, párás és tele van hangokkal. A helyi gospel csoport dicséretet énekel. Kígyóbőr dobbal kísérik őket. A környező fák felől madarak, békák és rovarok kórusa kíséri a dalt. Az előttem elterülő hatalmas tömeg forróságot és várakozást sugároz. Majdnem hétszázezren – különböző törzsek tagjai – gyalogoltak el ide sok mérföldön keresztül. Sokan mozlímok. Felfelé tekintő arcuk úgy vonz, mint a fény a lepkét. Az öt este prédikációira összesen kétmillió négyszázezer embert várunk. Majdnem másfél-millióan fogadják majd el Jézust a Megváltójuknak. Azután a megtérőket utógondozó csoportokba sorolva kezdik tanítvánnyá képezni.

A várakozástól sebesen ver a szívem. Hát a tiéd? Ahogy olvasni kezded a történetemet, azon tűnődöm, vajon hasonlítasz-e rám. Éjjel-nappal az hajt, hogy látni akarod Krisztus Nagy Megbízatásának megvalósulását? Ha nem, akkor azért imádkozom, hogy életem története tüzet gyújtson benned – olyan tüzet, ami mindent megváltoztat. Szent tüzet, ami meggyőz, hogy Istennel semmi sem lehetetlen.

Látok néhány nyomorékot a ma esti tömegben. Néhányan szalmazsákon fekszenek betegen. Mások mankóra támaszkodnak. Nem mindenki fog meggyógyulni, de néhány béna ma elkezd járni. Be kell vallanom, hogy én is végigtáncolom majd velük a színpadot! Te nem így tennél? Vannak itt vakok – néhányuk elnyeri a látását. Nem tudom az okát, de mozlím területeken több vak szem nyílik meg, mint másutt. Bárcsak mindenki itt lehetne velem, hogy lássa ezt! Krónikus fájdalmak szűnnek meg hamarosan, és rákos daganatok tűnnek el. Ez csak néhány az örömhír hirdetését kísérő jelek közül.

Mély frekvenciás rezgést érzek – majdnem hallom is. A generátorok dorombolnak szigetelt konténereikben a közelben, és kilowattsámra nyomják az áramot szomjas hangszóróinkba és színpadi reflektorainkba. Elhoztuk saját erőművünket erre a távoli tájra. Nagyon messze vagyunk a Marriott, a Hyatt és a Hilton, sőt még az Etap hotelek hatókörétől is. Csapatunk kamionokból állított össze egy kis tábort, ahol meghúzhatjuk magunkat ittlétünk alatt. A mobil telefonokkal itt semmire sem megyünk, csak műholdak kötnek minket össze a külvilággal. Kevesen tudják, hogy ez a hely egyáltalán létezik, mégis több mint félmillióan jöttek itt össze ma este!

Ez a felismerés összeszorítja a torkomat. Forró könnyecseppek gyűlnek a szemem sarkába. Semmihez nem fogható öröm áraszt el.

Mosolygok és felemelem a tekintetemet; bámulom az ősi csillagképeket az égen. Úgy érzem, a mindenség Teremtője is rámosolyog a világnak erre a szögletére ma éjjel. Mélyet sóhajtok. A szellőben megérezem a főzőtűzek füstjének szagát, és ez visszahoz a földre. Ezer mérföldnyire vagyok mindentől, ami megszokott, de itt érzem magam leginkább otthon. Találtunk egy újabb elfeledett vidéket, ahol csak kevesen hallottak az üdvösség útjáról. Reinhard Bonnke evangélista vagyok. Üdvözöllek a küldetésemben!

Ma este minden úgy történik majd, mint egy jól ismert álomban. Először bemutatnak. A tekintetem végigpásztázza a tömeget; tudom, hogy mindnyájan ugyanazt a Jézust keresni jöttünk ide. Szívem megnyílik a Szent Szellem előtt, és az elmémbe megjelenik egy kép, amit „az evangélium formájának” hívok. Ez az a vázlat, amit majd kitöltök a szívemből spontán áradó szavak özönével.

Be kell vallanom valamit: ez a szenvedélyem, de ezt a függőséget szívesen megosztom veled. Bűnösöket üdvösségre vezetni – tömegével vagy egyenként – teljesen mindegy. Ezt eszem, ezzel alszom, ezt álmodom, mondom, írom, imádkozom, sírom és nevetem. Szeretnék az evangélium hirdetése közben meghalni. Olyan vagyok, mint egy éhező ember, amíg fel nem állhatok újra, mikrofonnal a kezemben, hogy belekiáltsam a sötétségbe Isten szeretetének a szavait, miközben szemem végigsiklik az arcok tengerén.

Most nagyarányú a szolgálát, és hatalmasak az eredmények. Hamarosan eljutunk a százmilliomodik megtérőig, 2000. óta több mint 52 millió ember megtérési döntését jegyezhetjük fel. Ezek a számok lehengerelhetnének minket, ha a csapatomat nem több évtizednyi tapasztalat hozta volna el eddig az aratásig. Még ma sem lassítunk: még több színpadot állítunk fel olyan helyeken, amelyekről még nem is hallottál. Remélem és imádkozom azért, hogy miután elolvasod a történetemet, te is csatlakozz hozzám ezeken a jövőbeli dobogókon, és éld át izgalmamat. Ha nem tudsz személyesen eljönni, bízom benne, hogy itt leszel imában, hitben, szellemben!

Valójában semmit nem egyedül tettem. Isten hívott el, és Ő a kalauzom. A Szent Szellem a vigasztalóm, vezetőm és erőforrásom. Amint majd olvashatod ezeken a lapokon, Ő hozta el nekem a tökéletes feleséget. Ő adott kettőnknek gyönyörű gyermekeket, és tágabb családot. Ő adta a csapatot is, amely együtt növekedett velem a több évtizednyi közös munkában. Ráadásul kirendelt több ezer testvért, akik mellénk álltak. Támogatnak minket imával és adományokkal. A mennyei jutalmuk azonos lesz a miénkkel.

Most elnézést, mennem kell. Bemutattak, és kezemben tartom a mikrofont. Felállok és előre ugrok, hogy prédikáljak azzal a tüzzel, ami mindig a csontjaimban izzik. Épp mielőtt megszólalok, érzem, hogy rám száll egy szent elcsendesedés. Végigsöpör a tömegen is. Alázatosan, hódolattal telve térdre esem és az égre emelem arcomat, mert fölöttem, a levegőben, egy láthatatlan sokadalmat érzékelek, amely mellett eltölpül a mintegy hétszáz ezer fős nigériai tömeg, amely a szavamat lesi. A mennyei tanúk fellegeről beszélek, a megszámlálhatatlan sokaságról, amely a vállán hordoz. Ebből a mennyei sokaságból lép elő egy német evangélista, aki előttem járt. Hírből ismerem. Sokban hasonlított ezekre a nigériaiakra: a mennyen kívül senki nem vette észre. Élete gyengeségben, és némelyek szerint vereségben vettetett el. Ma este mégis minden lélek, aki beleszületik a Királyságba, részben az ő gyümölcse lesz. Először az ő szívéből szakadtak ki a szavak, amiket kimondok.

Most már kezdhetem.

2. fejezet

MOST, HOGY ELKEZDEK regélni Isten életemben végzett munkájáról, csodálatos lehetőségek nyílnak meg előttem. Ennyit nem hagyhatok figyelmen kívül, tehát szűkítem a keresést. Főként a kezdetekre gondolok. Nem arra, ahogyan Isten elhívott és sok útmutatást adott pályám során. Nem is az Afrikába vezető utamra, és a lelkek legmerészebb álmaimat is túlszárnyaló aratására. Először Észak-Poroszországba tekintek vissza, egy rég letűnt időbe és helyre.

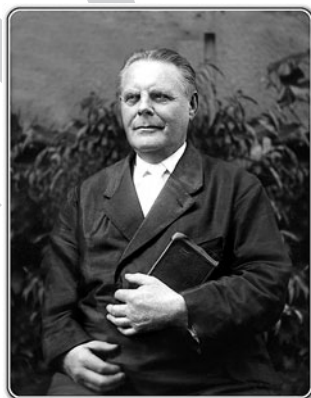
Ezzel együtt egy rejtélyes súlyt érzek a szívem közelében. *Mi lehet ez?* – kérdezem. Aztán az eszembe jut. Biztosan tudom. Ez az a hála, amivel egy születésem előtt több évvel elhunyt férfinak tartozom.

Milyen könnyű elfelejteni! Ismeretlen ember. Senki nem ünnepli az életét és a szolgálatát. Ha én nem szólok róla, senkiben nem merül majd fel a neve az enyémmel együtt; én viszont tudnék róla, és kötelességem elmondani a történetét.

Valahányszor szószerkekre lépek, és végignézek az evangéliumot hallani vágyó arcok tengerén, érzem, hogy a mennyei tanúk fellegeből figyel engem. Nem állhatnék ma itt a Szent Szellem tüzeiben égve, ha valamikor régen ez az elfelejtett testvér nem hozta volna el a tüzet a Bonnke családhoz.

Vizsgálgatom a súlyt, amit érzek. Arra gondolok: ilyesmivel tartozhat a hatalmas tölgy a makknak, amelyből kinőtt, vagy a sudár lucfenyő a magnak, amely a földbe hullt és meghalt, hogy egy napon a fenyő úgy magasodhasson a német erdő fölé, mint egy őrtorony. Igen, ilyen adósságot érzek. Ezzel tartozom Luis Grafnak.

MÉG NAGYON fiatal voltam, amikor egy napon a családfánkat tanulmányoztam. Akkor fedeztem fel, hogy familiánk általában véve elég istentelen volt. Elámultam azon, hogy nagyapám és apám a hit embereiként kiemelkedtek

LUDWIG GRAF

ebből a szellemileg meddő háttérből. Ekkor apámhoz fordultam, aki pünkösdi prédikátor volt, és megkérdeztem:

- Hogyan tört be Isten a Bonnke családba?

Apám válasza mindmáig nyomot hagyott az életemen és szolgálatomon. Elmondta, hogyan jött el Luis Graf a falunkba 1922-ben, tizennyolc évvel a születésem előtt. Luis német születésű fegyverkovács volt. Fiatalon kivándorolt Amerikába, ahol kemény munkával és önfegyelemmel szép vagyont gyűjtött össze. Miután nyugdíjba vonult, az életét megváltoztatta a Szent Szellem keresztség és a nyelveken szólás, és Luis visszatért hazájába a Szent Szellem erejével.

Minél tovább élek, annál inkább látom az Istentől való kötésekét önmagam és Luis között, noha sosem találkoztunk. Tehát most, hogy megismételni készülök az apámtól hallottakat, bocsásd meg, ha kiegészítem szavait! Megosztok veled olyan részleteket, amelyeket csupán a közelmúltban tudtam meg Istennek erről a szolgájáról.

Luis Graf története nem csak róla szól, hanem része a mozgalom történelmének, amelynek második generációs prédikátora vagyok. A pünkösdi mozgalomról beszélek, amely pünkösöd napján kezdődött, újra lánggra lobbant 1906-ban a Los Angeles-i Azusa Utcai Misszióban, majd pedig szétterjedt az egész világon. A mai kereszténységben ez a legnagyobb erő, több mint hatszáz millió hívővel. Amikor megértettem Luis Graf történetét, jobban megértettem ezt a magyarányú mozgalmat is, és a saját helyemet azon belül.

Ezért nem elégedtem meg az egyszerű kutatással, hanem beszálltam egy időgépbe. Visszautaztam egy letűnt korba, és bebújtam egy másik evangélista bőrébe; elképzeltem érzéseit és gondolatait egy tőlem távol álló időben és helyen. Megkaptam ezért a jutalmamat: azzal a meggyőződéssel tértem vissza, hogy az ő története kétségtelenül átmegy a tű fokán, mint első szál Isten életében végzett munkájának szötteiben.

3. fejezet

A SZÜRKE KOMOR ÁRNYALATAIBA öltözött felhők serege masírozott az égen 1922. kora tavaszán. A hosszú tél nem akarta elereszteni Kelet-Poroszországot. Egy szép, új Mercedes túrakocsi robogott a teherautóknak épült úton, az erdőn át. Motorja egy harci dobos ritmusára berregett. Ahogy elhaladt a fák alatt, ezüstfehér fényezésén sárpöttyök jelentek meg.

A jármű egy nagy tisztásra ért. A mély barázdáktól csíkos mező túloldalán egy földműves csodálkozva fordult meg a zajra. A kapájára támaszkodva meredt az autóra. Fejét vastag gyapjúsapkával védte, gallérját felállította, hogy óvja a szélről. Arca ellenséges fintorba torzult.

Az első világháború után ritkán láttak automobilt ezen a Balti-tengernél elterülő német területen. Az orosz hadsereg elpusztított utakat, gyárakat és városokat, mielőtt a poroszok visszaverték őket. A nagy háború és az azt követő infláció nem csak a németek bankszámláját merítette ki, hanem a lelküket is felemészítette. A négyévnyi harcban három millióan veszték oda Németország legjobbjai közül. A háború sebei még frissek voltak és vérzők.

A Mercedes csinos repülős-sapka és motoroszemüveg mögött rejtőző sofőrje jól tudta ezt; német születésű amerikai volt, aki nemrég, a súlyos háború után tért vissza hazájába. Tudta, hogy semmi közös nincs a szegény paraszt és a között a fickó között, aki megengedhette magának, hogy puccos túrakocsival járja a vidéket.

Az autós szíve mégis lágy maradt a német nép iránt, miközben keresztül-kasul utazgatott a háború tépázta országban. Barátságosan integetett a földművesnek, remélve, hogy legalább a jóindulatát jelezheti neki. Sajnos a férfi úgy fordult vissza a kapáláshoz, mintha megsértették volna.

A sofőr ismét az útra fordította a figyelmét, ami eltűnt szemben, a tisztás túloldalán egy dülő mögött. Távolabbra tekintve, a láthatáron óriási, forgó széllapátokat pillantott meg. Amikor autójával megállt a kaptató tetején, meglátta,

hogy a forgó lapátok egy nagy szélmalomhoz tartoznak, és a szélből igyekeznek hajtóerőt kicsiholni. A malom mellett állt egy nagy sütőde téglakemencéssel, amelyeknek a kürtőiből fehér füst gomolygott felfelé.

Barátunknak csorogni kezdett a nyála. Még nagyjából egy kilométer választotta el az épületektől, de már szájában érezte a kemencéből forrón kiszedett cipók, rétesek és házikenyerek ízét. Lehet, hogy megállt ott és betankol egy rakás sósperecet az útra. Gyermekkorából emlékezett, hogy ezeket a pereceket mindig gondosan három hurkosra hajtogatták, hogy az Atyát, a Fiút és a Szent Szellemet jelképezzék velük. Kuncogni kezdett: *Már nem Amerikában vagyok, hanem abban az országban, ahol a vallás a Szentírást pereccé torzította.*

Amint közeledett, észrevett egy körülbelül tucatnyi házból álló falucskát. A pékségen túl, az út két oldalán álltak az épületek, ahol az erdő elkezdődött a rét szélénél. Úgy vélte, a faluban majd szívesen fogadnak egy fázó utazót, aki eltévedt. Már el is képzelte egy melengető tüzet. Akár fizetne is egy ágyért éjszakára, hiszen már vége felé járt a nap.

Lassított, majd megállt a pékség ajtajánál. Behúzta a kéziféket, és levette a gyújtást. A friss kenyér illata azonnal kényeztetni kezdte érzékeit. Lehúzta autószesztyűit és kinyitotta kocsija ajtaját. Miközben kiszállt, autósszemüvegét és bőrsapkáját is levetette. Megtorpant, és az arcáról meg az álláról törölgette a sárfoltokat.

Az autó faküllőiről és gumiabroncsairól sárrögök potyogtak a talajra. A Mercedes elegáns vonalú lökhárítói elálltak a karosszériától, mint egy repülő hattyú szárnyai – de ez a hattyú most beragadt a kelet-porosz földútba.

A falu számos lakója kíváncsian kilépett a házából, hogy meglesse az érkezőt, és flancos autóját. A sofőr bőrkabátot viselt prémszegéllyel, hozzá bőrnadrágot és csizmát. Borotvált, jó külsejű férfi volt, akinek vékonyszálú, ősz haját kitartó, barna sávok árnyalták. Az ötvenes-hatvanas éveiben járhatott.

Közben kilépett egy teljesen kopasz, nagy macskabajuszt viselő férfi a pékségből. Kezét a kötényébe törölte. A sofőrt figyelte, aki levetette a sálját, és azzal

törölgette a sarat autója ajtajáról. Munkája nyomán a fémfelületen, a kosz alól fokozatosan eltűnt egy kézzel festett szöveg: *Jézus hamarosan visszatér. Készen állsz erre?* A sofőr megfordult és észrevette a péket.

– Jó napot, uram! – szólalt meg, és élénk mosollyal kezét nyújtott. – Luis Graf vagyok, Isten szolgája.

A pék lassan megtörölte kezét a kötényében, mielőtt kezét rázott Luis-szal. Óvatosan válaszolt:

– Én Gerhard vagyok, és mi itt mindnyájan lutheránusok vagyunk.

– A lutheránusok megfelelnek; nekik is szükségük van Jézusra. Engem is lutheránusnak kereszteltek, de azóta találkoztam az Úrral, és átéltem a második pünkösödöt. Ön már átélte a második pünkösödöt?

A férfi megrázta a fejét. Miért is tudott volna ilyesmiről?

- Nos, erről beszélnem kell önökkel, mert ezekben az időkben, amelyekben mi élünk, nincs ennél fontosabb, barátom. De először... Königsbergbe tartok, és úgy tűnik, eltévedtem. Megmondaná nekem, mi a neve ennek a falunak?

– Trunz.

– Trunz. Nem hiszem, hogy már hallottam róla – kuncogott kedélyesen. – Jobban eltévedtem, mint gondoltam, de nem baj. Biztos vagyok benne, hogy az Úr vezetett ide, hogy hirdessem az evangéliumot. Hallelujah!

– Már mondtam magának, hogy lutheránusok vagyunk – felelt a pék hűvösen.

Közben egy fiatalember érkezett kerékpáron, és csodálattal vegyes kíváncsisággal vizsgálgatni kezdte a Mercedest. Luis vibráló izgalmat érzett a mellkasában. Gyakran volt így, amikor a Szent Szellem szólt a szívéhez. A halk és szelíd hang most azt közölte vele, hogy hamarosan kötelekek törnek majd meg ezen a helyen. Luis bólintott a péknek.

– Már látom, hogy itt várnom kell a prédikálással, amíg készek nem lesznek meghallgatni. Gerhard, ezek az utolsó napok. Jaj nekem, ha nem hirdetem Jézus Krisztus evangéliumát! Mondja csak, van valaki beteg ebben a faluban?

– Beteg? Maga orvos is?

– Nem. Prédikátor vagyok, de a Nagy Orvost képviselem. Hadd kérdeznek valamit, Gerhard: ha imádkozom egy betegért, és meggyógyul, akkor elhiszi majd, hogy Isten küldött ide engem hirdetni az evangéliumot? Akkor meghallgat?

A pék lassan elmosolyodott, majd bólintott.

– Hogyne, persze, akkor meghallgatom.

A pék tudott valamit, amit Luis nem is sejtetett. Trunzban mindenki tudta, hogy van köztük egy súlyosan beteg ember. Gerhard azért mosolygott, mert ez a naiv amerikai hamarosan totális vereséget szenved, és eloldalog a faluból. Soha nem kell majd elviselniük a prédikálását.

- Tulajdonképpen van itt egy beteg – mondta. – Nagyon beteg. Figyelje csak! – ezzel a falu felé mutatott és a kezével tölcserű formált a füle mögött.

Luis utánozta. Először nem hallott mást, mint a szélmalmost hajtó szél sóhajait a feje fölött, de pár perccel később azonosítani tudott mást is:

– AaaaaJjiAjjjj! Úúúhhh!

Érezte, hogy a nyakán feláll a szőr. A hang a falu túlsó végéről hangzott el idáig. Ilyesmit holdtalan éjszakán képzelne el az ember a legsötétebb erdőben. Talán démoni eredetű hang lehet?

Ösztönből Luis rögtön autóba pattant volna, hogy sebesen egy másik falu felé vegye az irányt. Mégis helyt állt és megdorgálta ezt a megkönyékező szellemi gyávaságot. Csakis emberi kiáltást hallhatott. Egy beteg emberét, aki úgy szenved, mintha kínpadra vonták volna.

– Ki ez?

– August Bonnkének hívják – felelt Gerhard halkán. – Ő itt a molnármester. Az övé a malom és a pékség is. Ő a fő ember Trunzban. Nagyszerű ember, akit levert a lábáról egy borzasztó betegség. Köszvény, reuma vagy ilyesmi. Senki nem tudja, mi is ez igazán. Már évek óta szenved, és az orvosok tehetetlenek. Éjjel-nappal ordít fájdalmában.

– AaaaajjjAjjjjj! Úúúhhh!

Újra hallatszott a vérfagyasztó kiáltás, de most irgalmas füllel hallgatta Luis. A szívében a Szent Szellem értelmezte a férfi fájdalmát, kétségbeesését és dühét, ami a faluvégi házból hallatszott idáig. Ezt a lelket fogságba ejtette a Sátán. Krisztus azért halt meg, hogy ez a lélek megszabadulhasson. Istenhez felszálló keserves kiáltás volt ez szabadulásért. Olyan kiáltás, amit nem lehet visszafojtani büszkeséggel, kételkedéssel vagy német akaraterővel. Isten soha nem fordul el egy ilyen kiáltástól, Luis azonnal megértette: Isten akarta, hogy eltévedjen Königsbergbe menet, és eljusson Trunzba.

– Nagyon szeretnék Bonnke úrért imádkozni – mondta. – Gondolja, hogy megengedné?

A pék megvonta a vállát. Megfordult és odaszólt a fiatalembernek, aki még mindig az automobil bűvöletében leledzett:

– Hermann, gyere ide!

A fiatalember felállította kerékpárját és odasétált vele a két férfihoz:

– Igen, Gerhard.

– Hermann, mondd meg apádnak, hogy itt egy prédikátor, aki imádkozni akar érte.

Hermann értetlenül egyik emberről a másikra nézett. Nyilván meglepődött és nem értette, mi folyik itt. A pék ismét Luishoz fordult:

– Mit is mondjunk, Graf tiszteletes? Miféle prédikátor ön? Lutheránus? Katolikus? Vagy evangélikus?

Luis gondolkodott egy kicsit.

– Hallott már az Azusa utcáról? Az amerikai ébredésről Los Angelesben?

Gerhard és a fiatalember is megrázta a fejét. Soha nem hallottak erről.

– Nem számít. Mondják azt Bonnke úrnak, hogy Szent Szellemmel betöltött ember vagyok. Amikor majd imádkozom érte, az nem olyan lesz, mintha egy pap imádkozna. Én a Szent Szellem erejével fogok imádkozni, és a teste meggyógyul. Ezt mondják neki.

A pék az ifjú Hermannhoz fordult és bölintott, hogy menjen, és mondja el apjának mindezeket. A fiú a kerékpárjára pattant és gyorsan tekerni kezdett a falu utolsó háza felé.

A BICIKLISTA Hermann Bonnke volt, az apám, csupán tizenhét évesen. A beteg, August Bonnke, a nagyapám volt.

Bonnkéék Németország egy elszigetelt szögletében, Kelet-Poroszországban, avagy *Ostpreussenben* éltek. Ezt a területet egy nemzetközi megállapodással hozták létre az első világháború végén. Mesterségesen elvágták Németország többi részétől. Keleten a balti országok és az orosz birodalom határolták. A nyugati határunk mentén húzódott az úgynevezett Lengyel Folyosó a mai Lengyelországtól a Balti-tenger partján fekvő Danzig kikötővárosig. Ma már nem létezik Ostpreussen. A második világháborút követően etnikailag megtisztították a területet minden némettől.

1922. tavaszán azonban a Szent Szellem égő fáklyája átvonulni készült ezen az elszigetelt, hideg, nyirkos és erdős földön. Luis Graf hordozta ezt a tüzet, a pünkösdi tüzet, amely végül az én életemben is lobogni kezdett.

4. fejezet

LUIS GRAF ÚGY LÉPETT BE be a Bonnke házba, mint egy égő lámpás a komor barlangba. Félresöpörte a vallásos kételkedés és tespedés pókhálóit, amint az ágy felé haladt, melyben a *Müllermeister*, „Trunz legjobb embere” vonaglott kínok között. Luis szabadságot hirdetett az elnyomottaknak, gyógyulást a betegeknek és üdvösséget a szegény, rászoruló bűnösöknek – lutheránusoknak és másoknak egyaránt.

Bejelentette: a Szent Szellemet azért küldte az Atya, hogy bemutassa Isten erejét, ami képes mindent újjátenni. Az isteni gyógyulások az evangélium prédikálását megerősítő jelek és csodák. Luis kézen fogta a beteget. Megparancsolta, hogy keljen fel és legyen éppé Jézus nevében.

August érezte, amint a magas feszültségű mennyei energia lökete áthullámszik a testén. Kiugrott az ágyból és úgy állt remegve, mint egy bűnöző, aki körül épp ledőltek a börtön falai. A karjait és lábait nézegette, mintha most vágták volna le róluk a vasláncokat. Megtapogatta az imént duzzadt és gyulladt ízületeit: rugalmasak és fiatalosak voltak. Felesége, Marie, aki évekig ült az ágya mellett, sírva fakadt.

August járkálni kezdett, aztán futni, majd ugrálni, végül kiabálni. Megragadta a feleségét és átölelte, miközben az ő arcán is akadálytalanul folytak a könnyek. Egy perccel korábban a legenyhébb érintést is képtelen volt elviselni a bőrén. Most már nincsenek fájdalmai. Valóban szabad lett. Újra élhette az életet. Meg is tette! Egészséges és életerős új életet kapott az az ember, akit lesújtott egy gonosz és gyötrő betegség. August Bonnke véglegesen megváltozott, és halála napjáig nem szűnt meg biznyságot tenni arról, amit Isten azon a napon tett érte Trunzban.

1922-ben Luis Graf nem látta meg a remélt nagy aratást August Bonnke drámai gyógyulása után. Szellemi szempontból Németország kemény és keserű talaj volt. Azon a napon csak ketten fogadták el Krisztust a Megváltójuknak:

5. fejezet

BÉKESSÉG ÉS BIZTONSÁG, aztán hirtelen pusztulás. 1945-öt írtak az kelet-poroszországi Stablackban. A második világháború a végéhez közeledett. Hitler seregei kezdtek összeomlani.

Kellemes gyermekkoromat összeúzta a tüzérségi lövedékek süvítése, a robbanások zaja és az orosz repülők zúgása. Fogalmam sem volt a változás okairól. Az ablakhoz szaladtam és kinéztem. Az éjszakai égbolt villódzott és izzott az égő épületek visszfénytől. Ötéves elmém számára nem tunk fenyegetőbbnek, mint a parázs a kandallóban. Nem voltak ijesztőbbek, mint a gyertyák fénye a mozaik ablakon. Reflektorok pásztázták a felhőket és nyomjelző lövedékek szálltak az égen kirajzolódó, kereszt alakú körvonalak felé.

Anyám, Meta maga köré gyűjtötte mind a hat gyermekét, és imádkozni kezdett. Odabújtam Martinhoz, aki tizenegy évével a legnagyobb testvér volt, a kilencéves Gerhardhoz és az ikrekhez – a hat éves Jürgenhez és Peterhez. Édesanyám az ölében tartotta a kis Felicitast, aki még három éves sem volt.

A Bonke család 1941-ben

Hirtelen robajjal kitérült az ajtó. Egy katona állt ott. Gyalogos volt, akit apánk küldött, Hermann Bonke, a német *Wehrmacht* tisztje.

– Miért van még itt, Meta?! – kiáltotta. – Talán már túl késő. Hermann azt üzeni, hogy azonnal fogja a gyerekeket és fussanak! Rohanjanak máris! Indulás!

Édesanyám szeretett harmóniuma ülőkéjén ült, és átölelt minket. Tudta, hogy már túl sokáig várt. Minden nap csak arra vágyott, hogy újra láthassa férjét. Nem akarta elhagyni a biztonságos fészket, amit együtt alakítottak ki

a stablacki katonai táborban. Egyszerűen nem akarta elfogadni, hogy Németország számára ilyen közel van a vég. Reménység ellenére reménykedett és maradt, noha napról-napra nőtt a veszély. És most – itt van!

– Igen, mondja meg Hermannnak, hogy máris megyünk – mondta, és bólintott a katonának, aki megfordult és eltűnt az éjszakában, félig nyitva hagyva az ajtót.

– Drága Jézus, tarts meg minket! – suttogta anyám.

HETEKKEL EZ ELŐTT visszafojtott hangon, hogy a gyerekek ne hallják, Hermann Bonnke megmondta a feleségének, hogy a háború elveszett.

– A második világháborúból Németország ugyanolyan rosszul fog kijönni, mint az elsőből. A Szövetségesek nyomulnak nyugat felől. Itt, keleten bekerítették Stablackot. Ez az utolsó bástyánk, de az oroszok ellenállhatatlan erőket sorakoztattak fel, és le fognak győzni minket. Nem tudjuk, mikor kezdik a támadást. Bármikor bekövetkezhet.

Azt is elmondta anyámnak, hogy neki a katonákkal kell maradnia. A háború vége előtt talán nem is tud majd kijönni a helyőrségből, hogy találkozzanak. A sereg addig tartja állásait, ameddig csak tudja, hogy az emberek elmenekülhessenek. Amikor már mindennek vége lesz, Hermann megkapja a parancsot, hogy vonuljon vissza és inkább adja meg magát a briteknek vagy a franciáknak nyugaton, mint hogy a gyűlölt szovjetek kezébe essen.

Hermann megkérte a feleségét, hogy varrjon hátizsákokat a gyerekeknek, mert azokban magunkkal vihetünk élelmet és ruhát. Azonnal csomagolnunk kellett, hogy pillanatok alatt indulni tudjunk. Kora tavasz volt, tehát el kellett viselnünk fagypon alatti hőmérsékleteket is akár éjjel, akár nappal.

– Königsberg felé kell mennetek, aztán forduljatok délre! A Danzigba vezető utat lezárták. Át kell kelnetek a Haffon. Ez az egyetlen út.

A Haff a Balti-tenger befagyott öble volt. Annak ellenére, hogy már február volt, a kétségbeesett menekültek az olvadásnak induló jégen igyekeztek elérni Danzigot.

Anyám szülei, Ernst és Minna Scheffler, röviddel a háború kitörése után Danzigba költöztek, ami német hídfőállás volt Lengyelországban, Kelet-Poroszország délnyugati határán. A város Balti-tengeri kikötője télen sem fagyott be.

Hermann tudta, hogy a német vezérkar beindította a *Hannibál*¹ fedőnevű mentőakciót, melynek során a sereg kulcsfontosságú tagjait és civileket evakuáltak Danzigból. A *Wilhelm Gustloff* névre keresztelt új, német utasszállító hajó éppen a németországi Kielbe utazókat vette fel a kikötőben.

– Ez a legjobb menekülési út – mondta apám. – Ha eljutsz Danzigba, ott az édesapád már vehet nektek jegyet.

Azon a reggelen, mielőtt elment, a kezébe fogta Meta kezét és együtt imádkoztak a biztonságunkért. Amikor imádkoztak, sokszor hallhattuk, hogy apám nyelveken imádkozva önti ki a szívét Isten előtt ebben a gondterhes órában. Az ima után átölelték egymást és könnyek között elbúcsúztak. Anyám tudta, hogy talán most látjuk Apát utoljára élve.

ANYÁM NEM CSAK A FIAINAK VART hátizsákokat, hanem szomszédunk minden gyermekének is. Amikor elkezdődött a végső orosz támadás, a katona figyelmeztetése után gyorsan hívta a szomszédokat, hogy csatlakozzanak hozzánk. Közölte: itt az idő, hogy felcihelődjünk és elinduljunk a hosszú útra Danzigba, a nagyszüleim házába.

A németek többségéhez hasonlóan nekünk sem volt autónk. Ki kellett mennünk az útra, hogy megpróbáljunk felkérérdzkedni egy parasztszekérre. Kicsiny csoportunk két anyából és tizenegy gyermekből állt. Még éjszakai sötétség ült a vidéken. El sem tudtuk képzelni, milyen félelemmel küzd a két édesanya ezen az úton. Bátyáimmal kalandként éltük meg az egészet, mintha egy téli kirándulás lett volna.

Miután kiléptünk a házból, a főút felé siettünk. Távolról láttuk, hogy az út zsúfolva van a nyugatra, Königsbergbe tartó szekerekkel, katonai teherautókkal, és több ezer gyalogossal. Csatlakoztunk a folyamhoz. Felicitas hamarosan elfáradt és sírni kezdett. Édesanyám becsavarta egy pokrócba és ölben vitte tovább.

A sötétben nem sikerült olyan parasztszekeret találnunk, amelyen lett volna hely mindannyiunknak, ezért virradatig gyalogoltunk.

Mi, fiúk, hamarosan rájöttünk, hogy ez nem kirándulás lesz egy szénásszekér tetején. Az emberek körülöttünk rémtettekről beszéltek. Mögöttünk az úton orosz tankok jöttek és átgázoltak az embereken. A katonák nőket és gyerekeket lőttek le.

– És ők a szerencsések – mondta egy öreg parasztember mogorván, és a fejét csóválta, miközben megszorítottuk lépteinket. Magunk mögött, az úton meghallottuk egy motor bögését. Anya ránk ordított, hogy rohanjunk az árokba. Mindenki szétrebbent az útról.

Nem orosz tank volt – egy katonai teherautó robogott el mellettünk, tele a frontról jött német katonákkal, akik a bőrüket mentették, minket a magunk emberségére hagyva.

– Hol vannak az oroszok?! – kiáltotta oda egy menekült, miközben a teherautó tovadübörgött.

– Bevették Stablackot! – kiabálta vissza egy katona. – Fussanak az erdőn át! Bújjanak el!

– Ezeket a gyerekeket nem vihetjük át az erdőn – szólt anyám, rémült szomszédasszonyára és egyben barátnőjére pillantva. – Egy szekér pedig nem veheti fel a versenyt egy tankkal. Mit tegyünk?

Jött egy újabb teherautó, aztán még egy. Anyám már nagyon bánta, hogy nem indult el előbb. Ekkorra megértette: nagyobb veszélybe sodort minket azzal, hogy az utolsó pillanatig várt. Zűrzavar uralkodott. Most csak azért aggódott, hogy eltaposhat vagy lelőhet minket az orosz katonaság. Aztán eltökélten megszólalt:

– A következő német katonai kocsit fel fogja venni a gyerekeinket. Látni fogják, hogy én is német anya vagyok. Könyörölni fognak rajtunk.

Amikor a következő, felénk robogó teherautó feltűnt, édesanyám odaállt az út szélére és integetett a sofőrnek, de az egy kicsit fordított a kormányon, hogy elhúzzon mellette. Anyám viszont elé ugrott, a teherautó pedig a sárban csúszva megállt. A vezetője dühösen káromkodott.

– Gyermekkel vagyunk! El kell vinnie minket! – kiabálta anyám.

– Asszonyom, már így is túl vagyunk terhelve. Nem állhatok meg.

Ezzel a sofőr beindította a motort, és ott hagyott minket összebújva az út szélén.

– Valaki meg fog állni – közölte anyám eltökélten. – Drága Jézus, szólj ezeknek az embereknek a szívéhez, hogy vigyenek minket biztonságos helyre!

Megpróbálta megállítani a következő teherautót, aztán a következőt – nem is lassítottak, csak hajtottak tovább a saját életüket menteni. Pörgő kerekeik teleszórtak minket sárfoltokkal.

Miközben gyalogoltunk, anyám egy újabb tervet főzött ki: a szomszédasszonyunk a gyerekekkel lemarad nagyjából öt méterrel anyám mögött. Ha anyának sikerül megállítania még egy teherautót, és beszédbe elegyedni a sofőrrel, a szomszédasszony nem vár válaszra, hanem elkezd egyenként fel-tuszkolni a gyerekeket a koci platójára. Úgy pottyanunk majd a katonák közé, mint tizenegy krumpliszák. Végül a két anya is könyörögni fog a férfiaknak, hogy szorítsanak helyet nekik is, hiszen gondolják, hogy a katonák nem kívánnak maguk törődni a gyerkőcökkel.

Ez a terv működött. Miután már a csapatszállító belsejében voltunk, a katonák helyet engedtek nekünk, pedig addig is zsúfoltnak tűnt a jármű. Csak állóhely volt, de összepréselődtek, hogy a csoport közepén létrejöjjön egy kis tisztás. Végül a két anya is felhúzták a teherautóra és mellettünk a földre ültették őket.

A koci motorja felbögött, és a jármű folytatta útját a Haff felé. Édesanyám zokogva ölelt át minket, és számtalanszor megköszönte a katonáknak, hogy segítettek. A férfiak rá sem néztek; a büszke porosz hadseregnek nem sikerült

megvédenie hazáját. Minden elveszett, és most már mindenki csak önmagával törődött. A katonák jobbra-balra pásztázták a látómezőt mozgó orosz csapatok után kutatva.

Rövidesen kiabálni kezdtek és az öklükkel verték a kabin hátulját: valaki észrevett egy közelgő repülőgépet. A kocsit megtorpant, és a katonák leugráltak, mint egy szertefutó hangyaboly. Amint földet értek, egy közeli facsoporthoz rohantak fedezékbe.

Anyám megragadta a fiait és Felicitást, amint a harci gép ráközelített a teherautóra, majd újra felfelé húzott, hogy felvegye a bombázó állást. Nem volt időnk leugrani, és nem is értük volna utol a katonákat. Kitűnő céltábla voltunk.

Anya ránk borult, mint tyúkanyó a csibéire. A testével védett minket, a kabátjával betakart, és imádkozni kezdett.

– Mennyei Atyám, véd meg ezeket a gyerekeket! Végy körül minket angyalokkal, mint egy pajzs! Egy fegyver se legyen jó szerencsés! Uram, ezek a Te gyermekeid. Tartsd meg őket, Jézus nevében!

Tovább könyörgött, miközben a ballisztikus lövedékek süvítve zuhantak mindenfelé, és a hangsebességnél gyorsabban földet értek. Nyomukban ropogtak a repülő géppuskái – ez minden más zajt és gondolatot elnyomott.

A teherautó megrázkódott és dülöngélt a földbe gyors egymásutánban becsapódó bombák erős lökéseitől – Dump! Dump! Dump! Teleszóródtunk földrögökkel, amint a repülő elhúzott kelet felé, ahonnan érkezett. Hallottuk a géppisztolyok ropogását a facsoport felől, ahol a katonák rejtőzködtek. A repülőgép motorjának zaja elhalt a távolban. Járművünket egyetlen golyó sem találta el!

Feltekintettünk. Anya lerázta a földet a kabátjáról.

– Köszönöm, Jézus! – suttopta.

Amikor a katonák újra felszálltak a teherautóra, nagyon szégyellték magukat. A mi biztonságunkkal egyik sem törődött. Amikor ezek a tapasztalt harcosok a

19. fejezet

VOLT EGY ÁLMOM, ami mindent megváltoztatott. Láttam egy Afrika térképet. Nem Dél-Afrikát, nem Lesothot vagy Johannesburgot, hanem az egész földrészt. Az álmomban a térképre mindenfelé vér fröccsent, mígnem az egész véres lett. Megrémültem. Úgy gondoltam, ez biztosan azt jelenti, hogy valami végromlásba illő erőszakhullám közeledik, talán egy véres, kommunista forradalom, de a Szent Szellem azt súgta, hogy Jézus véréát látom. Az Ő véréát kiontó szörnyű kegyetlenség kétezer évvel ezelőtt történt egy kereszten. Aztán ezeket a szavakat hallottam: *Afrika üdvözülni fog.*

Amikor felébredtem, szembe találtam magam egy problémával. Az elmém megtelt új gondolatokkal, amelyek zavartak. Mielőtt elaludtam, boldoggá tett, hogy ötvenezren beiratkoztak a Lesothot és távolabbi helyeket is elérő levelező tanfolyamunkra. Az álom után már nem elégedtem meg ezzel a számmal. Német vagyok, de gyermekkoromban nem ment jól a matek. Ennyit mégis ki tudtam számolni. Tanultam, hogy Afrika népessége közel 478 millió lélek. Ha Maseruban öt év alatt értem el ötven embert, és még ötvenezret a levelező iskolával a gyülekezetem falain kívül, ez átlagosan tízezer-tíz fő évente. Ezzel a számmal nincs semmi baj, de így legalább 47 752 évig kellene élnem, hogy megélhessem a vérrel megmosott Afrikát! Azt hittem, jól teljesítek, de ennek az álomnak a tükrében megláttam, hogy messze elmaradok Isten tervétől.

Az elmémben elkezdtem elvetni az álmot. Talán csak romlott banánt ettem. A következő éjszakán azonban ugyanezt álmodtam... majd a harmadikon és a negyediken is. Egész Maseruban nem volt ennyi romlott banán. A negyedik éjszaka után azt mondtam a feleségemnek:

– Anni, szerintem Isten mondani próbál nekem valamit.

Ekkor már nagyon figyeltem. Vajon komolyan veszem majd, amit mond, vagy megtagadom Őt? Úgy döntök, hogy elhiszem Isten számtanát, vagy a magaméhoz ragaszkodom?

Isten elvezetett egy újabb útelágazáshoz, ami meghatározta a jövőmet. Őt nem zavarta, hogy ezt nem tudom összerakni a fejemben. Nem számított, hogy eddigi haladásom annyit ért, mint csepp a tengerben. Isten azt mondta, *Afrika üdvösséget nyer*. Vajon visszhangzom majd a szavait? Elkezdem-e hittell kimondani azt, amit az álmomban láttam? Vagy hallgatásba burkolódzok, és én leszek a következő hullá a misszionáriusok temetőjében?

Tudtam, hogy van egy dolog, ami hallgatásra készíthet: a félelem attól, hogy mások mit mondanak vagy gondolnak majd erről. Már hallottam bírálóimat: „Ki vagy te, hogy azt mondd, *Afrika megmenekül?*” Ez az az éles kérdés, amit a Sátán Isten szolgálóinak szegez, hogy elhallgattassa őket: „Kinek képzeled magad?”

Eltűnődtem: ha beszélni kezdek erről az álomról, vajon újra azt fogják mondani, hogy a becsvágy hajt? Kétségtelenül. Néhányakat kellemetlenül érintenek majd szavaim? Biztosan. Éreztem, hogy ezek a szavak ugyanolyan elkerülhetetlenül megjelölnek majd engem, mint féltékeny testvérei szemében Józsefet a sokszínű köntös. Olyan lesz, mintha céltáblát festenek a mellkasomra. Azután viszont megkérdeztem magamtól: elegendő ok ez a hallgatásra, ha egyszer Isten szólt? Nem! Ezerszer is nem.

Ennek a mondatnak a középpontjában nem én álltam, hanem Isten és a Tőle kapott elhívás. Gyermekkorom óta engedelmeskedtem az Úr hangjának. A juha vagyok. A Biblia azt mondja, hogy Jézus minden báránya ismeri a Pásztora hangját, de némelyek azt gyakorolják be, hogy figyelmen kívül hagyják ezt a hangot. Isten hívja őket, de ők úgy döntenek: ez romlott banán. Nem szabad ezt tennünk.

Bármikor is szólt hozzám Isten, már kisfiú koromban is, mindig az én elmémet igazítottam az Ő szavaihoz, nem fordítva. Isten adott nekem egy álmot a vérrrel megmosott Afrikáról. Elkezdek beszélni róla – nem önmagam miatt, hanem az Ő lénye miatt. Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, ezért nincs mit veszítenem, ha engedelmeskedek Neki. Inkább mindent megnyerhetek.

Úgy döntöttem, minden adódó alkalommal elmondom majd: *Afrika üdvözülni fog*. Mind a mai napig ezek a szavak különböztetnek meg leginkább a többi misszionáriustól. Visszaemlékszem a walesi bibliaiskola kertjében álló kis szerzős bódéra. Oda rejtőztem, amikor megbuktam szónoklattanból; ott szólt

Lelkesen a lesothoi rádióban

hozzám az Úr, ott hívott el evangélistának. Az elmúlt öt évben talán elhomályosította a szemem előtt elhívásom teljes hatókörét az, hogy egy missziós bizottság utasításai szerint éltem. Én nem az ő meghatározásukba illő misszionárius vagyok. Ahogy mindenütt elkezdtem szajkózni az isteni látást: „Afrika üdvözülni fog”, a magam szemében és munkatársaim előtt is megváltozott a munkaköri leírásom. Már nem misszionárius voltam, hanem misszionárius-evangélista.

HATÁROZOTTAN HISZEM, hogy Isten csodákat tesz népe javára. Hiszem, hogy a jelek, amelyek Jézus földi szolgálatát követték, jelen lehetnek a mi életünkben is – sőt, jelen kell lenniük. Jézus azt mondta a tanítványainak: *A ki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, a melyeket én cselekeszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek.*⁴⁹ Mégsem láttam csodákat Maseruban, és ez aggasztott. Azokban a napokban gyakran meg is vallottam Anninak:

– A gyülekezetem csodamentes övezet. Mi a baj velem?

Bármivel is próbálkoztam, akárhogy imádkoztam és böjtöltem, nem javult a helyzet. Ahogy telt az idő, a szívemben az embereket kezdem hitetlenséggel vádolni. Azt gondoltam: ha lenne hitük, fantasztikus csodákat élnének át, amilyenekről az Apostolok cselekedeteiben olvashatunk. Istennek dolgoznia kellett a szívemen. Először Richard Ngidit használta szemem nyitogatására.

Richard zulu evangélista volt, akit egész Dél-Afrikában jól ismertek az AFM gyülekezetek. Prédikálás után általában egyenként imádkozott az emberekért, és mindig megnyilvánult Isten csodatevő ereje. A bénák jártak, a vakok láttak és rákos daganatok tűntek el. Ha valaki Isten csodatevő erejét akarta látni munka közben, Richard Ngidi összejöveteleire kellett elmennie – legalább is a népszerű bölcsélet szerint. Én is ezt tettem. Úgy ismertem meg őt, hogy részt vettem AFM konferenciákon Dél-Afrikában. Egy napon meghívtam, hogy szolgáljon a maserui gyülekezetemben. Igent mondott. Én titokban sajnáltam. Elképzeltem, ahogy „csodamentes” gyülekezetem hitetlen tagjai lerombolják a hírnevét.

Az ellenkezője bizonyult igaznak. Maserui szolgálatán úgy működött Isten ereje, ahogyan még nem láttam. A vakok láttak, a bénák jártak és a betegségek elillantak. Richard Ngidi minden helyzetben bízott az Úrban. Bátran nézett szembe nagy problémákkal is. Az volt benne, amit vakmerő hitnek nevezek. Igen mély, magabiztos és erőteljes hangján megparancsolta a betegségeknek,

Richard Ngidivel

– hogy hagyják el Isten népét. Amint néztem őt, mintha pikkelyek hulltak volna le a szeméről. Szinte sokkhatás ért. Azt mondtam Anninak:

– Amikor Isten szól, nem kérdezősködnünk kell, hanem engedelmességnünk a szavának. Az Ő Szava mindenek felett áll. Már értem!

Értem! Anni, Isten szava nem kérdőjel, hanem felkiáltójel! Túl félnék voltam.

A szemem már kinyílt, de az igazság még nem jutott teljes uralomra a szívemben. Miután Maseruban áttörést éltem át Richard Ngidivel, továbbra is félnék voltam. Attól tartottam, hogy bennem talán nem működik a hit vagy a csodatevés ajándéka, amelyekről Pál apostol írásában olvashatunk. Úgy döntöttem, meghívok egy másik, szintén a csodákról ismert, híres evangélistát is. Ő volt John Bosman, figyelemreméltó holland református szolgáló Pretoriából. Őt is csodák kísérték mindenhol, ahol prédikált. Talán ha újra találkozom Isten csodatevő erejével, felülkerekedik bennem a hit. Utasítottam a csapatunkat, hogy kezdjék el reklámozni a rendezvényt.

Közben igen sok munkája lett a maserui nyomdánkknak. Megjelentek támogatók, akik segítettek felépíteni hozzá egy házat. Lényegében volt egy saját kis kiadóvállalatunk. Miután bajba kerültem azért, mert AFM Nyomdának neveztem, megkérdeztem Istent, milyen nevet adjak a létesítménynek. Ő belehelyezte szívembe a nevet, ami későbbi szolgálatom neve is lett: Christ for all Nations (Krisztust minden nemzetnek). A nyomdánkat CfaN Pressnek neveztük el. Bernd Wenzel, hivatásos nyomdászunk, aki korábban csatlakozott hozzánk, beizzította a CfaN Presst, míg egész Maserut tele nem szórta a gyülekezetünkben tartandó John Bosman összejövetel hírével. Azt is elértük, hogy a helyi rádió meghirdesse az eseményt. Bejelentettük az embereknek: azzal az

elvárással jöjjenek, hogy látni fogják Isten csodatevő erejét a betegek gyógyításában. Egyre nőtt az izgalom.

Amikor elérkezett a megadott hétféje, a gyülekezetünk épülete zsúfolásig megtelt. Kívül is tömeg szorongott. Sok beteget, bénát és vakot hoztak el, mert tudták, hogy Johnnál gyógyulási csodák történnek. Maseruban még soha nem láttunk ekkora lelkesedést az Úr munkája iránt. Éreztem, hogy valami nagy dolog küszöbén állunk. Jön az áttörés. Bosman szolgálata széttépi majd a vallásos lanyhaság és a sátáni erő kötelékeit, ami láthatólag a markában tartotta a térséget.

Nagy büszkeséggel és örömmel mutattam be a sokaságnak Johnt, aki a szószékre lépett és prédikált. A beszéde nem tett rám különösebb benyomást. A legtöbb jelenlévőhöz hasonlóan én is azzal az elvárással voltam ott, hogy megláthatom John gyógyító ajándékának a működését. Aztán olyasmi történt, ami lényem mélyéig megrázott. Közepes prédikációja után John hozzám fordult és megkért, hogy zárjam be az összejövetelt. Alig kaptam levegőt:

– Most nem lehet. Ezek az emberek mind azért jöttek, mert arra számítottak, hogy imádkozol a betegekért. Képtelenség, hogy befejezzük az alkalmat.

– Bocsásd el őket!

Teljesen összeomlottam:

– John, hogyan tehetném? Na jó, elküldöm őket, de meg kell ígérned, hogy holnap itt leszel, és imádkozol értük. Ezt megígérhetem nekik?

- Mondd meg nekik, hogy holnap lesz ima a betegekért!

Úgy tettem, ahogy kérte, de nagy zűrzavar uralkodott bennem. Azzal a bejelentéssel zártam be az alkalmat, hogy John délelőtt újra itt lesz, és imádkozik a betegekért. Amikor megfordultam, John már ott sem volt, visszatért a hotelbe. Alig aludtam egy szemhunyasnyit azon az éjszakán. Imádkoztam. Össze-zavarodva kérdezgettem Istent John viselkedéséről. Reggel korán keltem és elindultam a szállodához, hogy Johnt elvigyem az összejövetelre. Ahogy elhajtottam a gyülekezet mellett, nem hittem a szememnek. Az épületet majdnem

szétfeszítették az emberek, és még többen sorakoztak kívül, remélve, hogy bejutnak. Elterjedt a hír, hogy John imádkozni fog a betegekért. Sokkal több beteget hoztak el, mint az előző estén.

A szállodához mentem. Amikor megérkeztem, John épp befelé pakolta a bőröndjeit egy autóba.

– Mi folyik itt?! – kérdeztem teljesen értetlenül. – Hová mégy?

Az African Messenger nyomtatása

– Haza – vetette oda ő.

Azzal sem árthatott volna többet, ha gyomron vág egy baseball ütővel. Alig kaptam levegőt.

– Hogy érted azt, hogy haza mégy? Most hajtottam el a gyülekezet mellett. Már zsúfolásig megtelt. Megígérted, hogy imádkozol a betegekért. Ezért jöttek el.

– Azt ígértem meg, hogy a betegek imát kapnak. Azt te ígérted, hogy én fogok imádkozni.

– John, maradj! Én majd prédikálok. Ebben vagyok a legjobb. Te imádkozol a betegekért, mert abban te vagy a legjobb. Együtt csináljuk.

– Reinhard, a Szent Szellem azt mondta, mennem kell.

Ezzel beszállt az autóba. A sofőr beindította a motort, végighajtott az utcán, aztán eltűntek a szemem elől. Én ott álltam, és reménykedtem, hogy ez csak valami vicc. Úgy éreztem magam, mintha a legjobb barátom hagyott volna cserben. Annyira vártam, hogy együtt szolgálhassak Johnnal! Amikor azonban azt mondta, hogy a Szent Szellem szólította fel távozásra, már nem volt visszaút, hiszen ez volt mindennek a lényege. Azt kellett tennünk, amit a Szent Szellem parancsolt, bármennyire is ellenkezett az a józan ésszel. Visszaültem az autóba és elindultam a gyülekezetünket szétfeszítő tömeg felé, amely csodákra számítva jött el.

Egyszer csak felgerjedt bennem a hit és még valami, amit „szent harag”-nak nevezek. A volán mögül Istenhez kiáltottam: „Uram, én nem vagyok nagy evangélista, de azért a szolgáló vagyok. Most odamegyek, prédikálok és imádkozom a betegekért, Te pedig megteszed a csodákat”.

Azonnal betöltötte a szívemet a békesség. Az a békesség, amit csak az Istennel való kapcsolat adhat, amikor elhagyjuk a hétköznapi dolgok világát és belépünk Isten világába, ahol megvalósul a lehetetlen. Hallelujah! Ahogy haladtam tovább, visszaemlékeztem, hogy csupán tíz éves voltam, amikor apám krempei gyülekezetében rátettem a kezem egy asszonyra, aki drámai módon meggyógyult. Nagyon imádkoztam, hogy most is valami hasonló történjen.

Beléptem a gyülekezetbe, és minden pásztorársamnak elmondtam, hogy John a Szent Szellem utasítására hazament. Abból, ahogy elborult az arcuk, láttam, hogy szerintük nem vagyok egy súlycsoportban a nagy dél-afrikai evangélistával. Én vezettem őket el a Megváltó megismerésére, de számukra mégis olyan próféta voltam, akit nem becsülnek meg a saját városában.⁵⁰

Nem adtam helyet további kétségeknek, hanem a szavaimmal átvettem az összejövetel vezetését. Közöltem a munkatársaimmal:

– Én fogok prédikálni, Isten pedig csodákat tesz ma – A szószékhez léptem – John Bosman evangélista hazament – jelentettem be –, de nagyszerű híreim vannak a számotokra ma. Jézus eljött. Prédikálni fogok, és imádkozom mindenkiért, aki gyógyulásért jött ide. Csodákat fogunk látni.

Amint ezt kimondtam, egy férfi és egy nő felállt az első sorban, és fejét csóválva a kijárat felé indult. Ez eléggé csüggesztő volt, de amint megürült a székük, két ember berohant az épületbe, és leült a helyükre. Nem voltam biztos benne, hogy az új jövevények is hallották a bejelentésemet, így csak kissé vigasztalódtam meg. Csupán abban reménykedhettem, hogy Isten ereje megjelenik.

Felálltam prédikálni. Láttam az evangélium formáját, ami ezen a vasárnap reggelen más volt. Pontosan ilyennek még soha nem éreztem az üzenetet. Amikor kinyitottam a számat, minden félnkségem elszállt. Olyan tekintéllyel beszéltem, amelyet még soha nem éreztem azelőtt. Hirtelen a terem megtelt